

Barcelona, 27 març 1962

Sr. Bernard Lesfargues

Distingit senyor:

Fa tot just unes hores que he acabat la lectura de la seva traducció de "Incerta glòria" i immediatament després de reflexionar sobre l'obra en si i en les importants millores que l'autor ha introduït en aquesta nova versió que, per al meu gust, la converteixen en la millor novel·la catalana apareguda, si més no, de la guerra ençà, era obligat, forçós, considerar el treball del traductor.

Crec, lleialment, que poques vegades es dona, com en aquest cas, una tan feliç cooperació entre autor i traductor. No cal, per adonar-se'n, cotejar els dos textos, ja que no es tracta aquí d'una respectuosa fidelitat, ni d'un expert coneixement de les dues llengües emprades, sinó d'un "fer-se seva l'obra", viure-la per dins, anar més enllà de la porosa pell que representen les paraules i transformar-se en un company de ruta de l'autor.

En aquesta traducció seva hi ha escalfor, una entranyable comprensió del text i, encara, una mena de transcripció tan personal de l'obra (que no exclou de cap manera fidelitat a la mateixa, sinó tot el contrari) que la lectura proporciona aquesta sensació que ha de ser imperceptible de tan delicada: la de llegir el propi original. Per on, com tan poques vegades, vosté ha contredit les velles paraules: "traductor - traïdor" i, per si fos poc, ha fet justícia amb el seu pròleg a la crònica social d'una obra com la del nostre amic Joan Sales que és, en el fons, la del nostre desventurat país.

Gràcies de debò i el saluda amb admiració i afecte

Xavier Benguerel